Tirsdag den 15. februar 2022

P9_TA(2022)0019

Anmodning om ophævelse af Álvaro Amaros immunitet

Europa-Parlamentets afgørelse af 15. februar 2022 om anmodning om ophævelse af Álvaro Amaros immunitet (2021/2082(IMM))

(2022/C 342/27)

Europa-Parlamentet,

— der henviser til anmodning af 26. april 2021 om ophævelse af Álvaro Amaros immunitet, som er indgivet af dommeren ved retten i første instans i Guarda i forbindelse med en straffesag, og hvorom der blev givet meddelelse på plenarmødet den 7. juni 2021,

— der har hørt Álvaro Amaro, jf. forretningsordenens artikel 9, stk. 6,

— der henviser til artikel 8 og 9 i protokol nr. 7 vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter samt artikel 6, stk. 2, i akten af 20. september 1976 om almindelige direkte valg af medlemmerne af Europa-Parlamentet,

— der henviser til de domme, som Den Europæiske Unions Domstol har afsagt den 21. oktober 2008, 19. marts 2010, 6. september 2011, 17. januar 2013 og 19. december 2019 ([1]),

— der henviser til artikel 157, stk. 2 og 3, i Den Portugisiske Republiks forfatning og artikel 11 i lov nr. 7/93 af 1. marts 1993 om statutten for medlemmerne af Den Portugisiske Nationalforsamling,

— der henviser til forretningsordenens artikel 5, stk. 2, artikel 6, stk. 1, og artikel 9,

— der henviser til betænkning fra Retsudvalget (A9-0017/2022),

A. der henviser til, at dommeren ved retten i første instans i Guarda har indgivet en anmodning om ophævelse af Álvaro Amaros parlamentariske immunitet med henblik på at indlede en straffesag mod ham i forbindelse med misbrug af offentlige midler som indehaver af et politisk embede, som angiveligt blev begået mellem midten af 2007 og midten af 2013, og som er strafbart i henhold til artikel 26 i den portugisiske straffelov og artikel 3, litra i), og artikel 11 i den portugisiske lov nr. 34/87 af 16. juli 1987;

B. der henviser til, at Álvaro Amaro blev valgt til borgmester i Gouveia den 9. oktober 2005 (for en periode, der udløb i 2009) og blev genvalgt den 11. oktober 2009 (for en periode, der udløb i 2013); der henviser til, at han i sin egenskab af borgmester angiveligt handlede i fællesskab med andre personer i strid med reglerne om budgetkontrol og offentlige udbud og principperne om ikke-forskelsbehandling, gennemsigtighed og korrekt forvaltning af offentlige midler og derved angiveligt tilsidesatte de forpligtelser, der fulgte af hans rolle i det offentlige embede, angiveligt med det formål at opnå fordele for sig selv og for de øvrige tiltalte; der henviser til, at han endvidere angiveligt handlede i strid med de forvaltningsretlige regler og principper, navnlig vedrørende offentlige udbud, med det formål at sikre ulovlige økonomiske fordele;

C. der henviser til, at Álvaro Amaro blev valgt til Europa-Parlamentet ved valget i maj 2019;

D. der henviser til, at den påståede overtrædelse ikke vedrører meningstilkendegivelser eller stemmeafgivelser fra Álvaro Amaro under udøvelsen af hans hverv, jf. artikel 8 i protokol nr. 7 vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter;

([1]) Domstolens dom af 21. oktober 2008, Marra mod De Gregorio og Clemente, C-200/07 og C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; Rettens dom af 19. marts 2010, Gollnisch mod Parlamentet, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; Domstolens dom af 6. september 2011, Patriciello, C-163/10, ECLI:EU:C:2011:543; Rettens dom af 17. januar 2013, Gollnisch mod Parlamentet, T-346/11 og T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23. Domstolens dom af 19. december 2019, Junqueras Vies, C-502/19, ECLI:EU:C:2019:1115.

Tirsdag den 15. februar 2022

E. der henviser til, at Europa-Parlamentets medlemmer i henhold til artikel 9 i protokol nr. 7 vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter på deres eget lands område nyder de immuniteter, der tilstås medlemmerne af deres lands lovgivende forsamling;

F. der henviser til, at artikel 157, stk. 2 og 3, i den portugisiske forfatning lyder således:

»2. Medlemmer af Nationalforsamlingen kan ikke afgive forklaring eller tiltales uden forsamlingens tilladelse. I sidstnævnte tilfælde skal forsamlingen beslutte at give tilladelse, hvis der er stærke indicier for, at der er begået en forsætlig strafbar handling, for hvilken maksimumstraffen er fængsel i over tre år.

3. Ingen medlemmer af Nationalforsamlingen kan tilbageholdes, anholdes eller fængsles uden forsamlingens tilladelse, medmindre vedkommende har begået en forsætlig strafbar handling, der kan straffes med fængsel som omhandlet i stk. 2, og er grebet på fersk gerning.«;

G. der henviser til, at det alene tilkommer Parlamentet at beslutte, om immuniteten skal ophæves i en given sag; der henviser til, at Parlamentet kan tage et rimeligt hensyn til medlemmets holdning, når der skal tages stilling til, om den pågældendes immunitet skal ophæves eller ej ([2]); der henviser til, at Álvaro Amaro under høringen anførte, at han ikke havde nogen indvendinger mod en ophævelse af hans parlamentariske immunitet;

H. der henviser til, at formålet med parlamentarisk immunitet er at beskytte Parlamentet og dets medlemmer mod retsforfølgning i relation til aktiviteter, der udføres under udøvelsen af det parlamentariske hverv, og som ikke kan adskilles fra dette hverv;

I. der henviser til, at de lovovertrædelser, som Álvaro Amaro anklages for, fandt sted forud for hans valg til Europa-Parlamentet;

J. der henviser til, at Parlamentet i den foreliggende sag ikke har fundet noget bevis på fumus persecutionis, dvs. faktiske omstændigheder, der tyder på, at den pågældende retssag kan være blevet indledt med det formål at skade et medlem politiske virksomhed og dermed Europa-Parlamentet;

K. der henviser til, at Parlamentet på den ene side ikke kan sidestilles med en domstol, og at medlemmet på den anden side i forbindelse med en procedure om ophævelse af immunitet ikke kan betragtes som en »anklaget« ([3]);

1. vedtager at ophæve Álvaro Amaros immunitet;

2. pålægger sin formand straks at sende denne afgørelse og det kompetente udvalgs betænkning til Den Portugisiske Republiks kompetente myndigheder og Álvaro Amaro.

([2]) Rettens dom af 15. oktober 2008, Mote mod Parlamentet, T-345/05, ECLI:EU:T:2008:440, præmis 28.
([3]) Rettens dom af 30. april 2019, Briois mod Parlamentet, T-214/18, ECLI:EU:T:2019:266.